

Правила и мерки за избягване на всички погрешки

Ще ви дам някои пояснения за живота на ученика. Ученикът - който и да е той, от каквото и положение да е, от каквото и да е поле, каквито и знания да има, прост да е или учен, щом като влезе в Пътя на ученичеството, в окултната наука, в него всякога се повдига една вътрешна борба. А борбата е едно вътрешно съпротивление, което е напълно естествено. Тренингът, който се движи, среща съпротива. Колкото по-бързо се движи той, толкова по-голямо е съпротивлението. Също и парадокът, който се движи, среща съпротивление, но и той трябва да го преодолее. Законът е такъв. Съпротивлението именно

показва, че вие сте в Пътя, т.е. движите се. Ако няма съпротивление, това означава, че стоите на едно място. Следователно всички изпитания, които могат да дойдат в живота ви, показват, че вие се движите. Сега, тези съпротив-

ления са от различен характер. Най-първо в ума ви ще се роди едно съмнение дали сте на правия Път, дали е този Пътят, по който сте тръгнали, или има някой друг. Дотогава може да не сте мислили по този въпрос, но щом влезете в този Път, ще

започнете да мислите дали този е Пътят или не е. След това, щом като решите, че този е Пътят, ще се роди една друга мисъл: дали този е най-краткият Път или не. Когато разрешите този въпрос, ще се роди друг: дали ще можете да извървите този Път или ще се спрете. След като решите, че сте намерили Пътя, че той е най-добрият, ще ви дойде желанието да се спрете, да се разположите и да си похапнете малко. И така може да заспите. Това са ред изкушения. Който е тръгнал по Пътя, не му се позволява да заспи. На ученика не се позволява да заспи на Пътя!

продължава на стр. 2

Докторат в Германия за Учителя

Докторска дисертация на тема „Бялото Братство на Петър Дънов - възникване, история и учение“ защити с отлична оценка Ева Ковачева през декември 2010 г. в Марбургския университет, Германия.

През месец май 2011 г. докторатът ѝ е публикуван в Германия и като книга. В предговора авторката изразява специални благодарности към Андрей Грива, доскорошен председател на Духовно общество „Бяло Братство“. Д-р Е. Ковачева благодари и на много братя и сестри от България и чужбина, с които е събеседвала, и които са ѝ съдействали топло и отзивчиво с информация и материали.

Д-р Ева Ковачева е родена през 1979 г. в Пазарджик. Завършва теология и международни отношения в Софийски университет „Св. Климент Охридски“. Многогодишният ѝ интерес към различните религии, религиозни общности и духовни традиции по света е в основа на решението ѝ да запише докторантура по История на религиите и сравнително религиознознание в университета в гр. Марбург, Германия, през 2003 г. Седем години Ева пише дисертацията си изцяло на немски език, с обем от 338 страници.

До темата за Учителя Петър Дънов тя стига неочаквано в разговор с научния си ръководител, който я запитва какво ново в областта на духовните учения може да представи, което да е произхождащо от България и да не е познато все още в Германия. Затова и основна цел на работата ѝ е да представи пред научната общност на Запад, както и пред незапознатия читател, Бялото Братство като духовна общност и учение в един цялостен, обобщен, но и задълбочен преглед от неутрална, а не критикуваща позиция на учен-изследовател, което е задължителен подход в областта на История на религиите в Западноевропейските университети.

Докторатът разглежда в исторически план живота и учението на Учителя Петър Дънов, създаването на Духовната школа на Бяло Братство в България и историческото ѝ развитие до днес. В теоретическата част са представени главните идеи на учението, а практическата част синтезира и изброява методите му. Последната глава скицира разпространение извън границите на България. Библиографският материал, изворите, цитатите и бележки са дадени паралелно на български и немски език.

Първите си стъпки на запознаване и изследване на учението Ева прави в Пазарджишката братска група. Тя многократно посещава братски срещи и събори, участва в Лятната духовна школа на Седемте рилски езера и изучава в реални условия живота на общността.

Младата авторка се съветва и с изследователи на учението: д-р Константин Златев, проф. д-р Хари Салман, д-р Леон Москона, д-р Атанас Атанасов, д-р Милена Личева и др. През 2007 г. в град Касел, Германия, Е. Ковачева присъства на антропософска конференция, където от немска страна е изнесла доклад за живота на Учителя Петър Дънов и учението на Бялото Братство.

Интервю с Ева бе включено в предаване на Нова телевизия, от 28 август 2011 г., посветено на Бялото братство.

Д-р Ева Ковачева в момента живее и работи в Германия. Пожелаваме ѝ успехи в научното поприще.

Братската група Пазарджик

Юбилеен концерт „Есенни съзвучия“ /„Иоана Стратева и приятели“/

На 11.11.2011 г. в концертната зала на ЦДНА, София, Общество Бяло Братство организира голям юбилеен концерт, посветен на цигуларката Иоана Стратева.

Изпълнени бяха творби от Учителя Петър Дънов, Бах, Вивалди, Телеман, Аркаделт, Хосе Уайт, Георги Стратев и Петю Цанов. Майсторски прецизно и вдъхновяващо, бе изпълнението на вокалния квартет и седемте инструменталисти. Особено ярко, завладяващо, без показност, естествено беше музикалното и духовното присъствие на Иоана Стратева.

След концерта се поднесоха поздравления на юбилярката от цигуларката катедра при Нацио-

налната музикална академия „Проф. Панчо Владигеров“; също така и от Йордан Камджалов - Генерален музикален директор и главен диригент на Филхармонията, Операта, Фестивала на Хайделберг, Германия, със следния текст: „С възхищение и най-сърдечни

пожелания за този юбилей на изключителната личност, музикант и човек Иоана Стратева, разнесе красота и светлина по цялата земя.

С пожелание да продължава да дава, да вдъхновява и да повдига с неизчерпаемата дълбочина да духа си и с магия-

та на своята цигулка“.

Поздравления към нея бяха изказани и от Общество Бяло Братство: „Изразяваме искрената си благодарност към Иоана Стратева за всеотдайността и вдъхновението, с които през всичките години на своя живот изпълнява музиката на Учителя. Нейната цигулка е с нас и в рилското утро, и на Паневритмия, и на молитва, и на концерти, в радостни и тъжни дни. Тя утешава, лекува, издига и вдъхновява душите ни.

Това беше концерт, изпълнен с много красота, артистичизъм и взаимен обмен на обич и топлина на дълбока признателност към делото на Иоана Стратева.

Соня Митева

Среща на близки приятели в Димитровград

По традиция през първата неделя на септември се провежда събор в Димитровград. Началото на съборните срещи е в далечната 1926 г.

И през тази година на 3 и 4 септември домът на брат Панчо и голямото му любящо сърце се отвори, за да посрещнат с усмивка и любов гости от

София, Сливен, Казанлък, Габрово, Варна. Свикнали да се срещат тук, те се чувстват вече като едно голямо семейство. Дядото и бащата на Запрян Папозов са превърнали в завет този събор, който продължава и до днес.

Творческите изяви в салона на читалището през първия ден развъл-

нуваха присъстващите. Пантелей вдъхновено изпя песни от Учителя под акомпанимента на кавала на младия брат Тошко, песни от Марин Камбуров изпълни сестра Ричка от Любимец.

В неделя от местността Габера посрещнахме изгрева на слънцето, след което изиграхме Панев-

ритмия на поляна над града под звуците на неуморната цигулка на брат Панчо, веселия кавал на младия ни музикант от Смолян - Тошко, романтичната китара на Багрян и пеемето на Пантелей. След вкусен обяд, в кръг на поляната, всеки си тръгна за дома, отнасяйки топлината от братската среща.

04/09/2011 10:12
Съборът в Димитровград

Правила и мерки за избягване на всички погрешки

от стр. 1

Спане се нарича състоянието, когато твоят ум се отвлече назад. Спомниш си своето минало, благата, които си преживял, и у теб се поражда едно желание пак да заспиш. Когато преживявате вашето минало, това е едно заспиване. Ще ми кажете: „Какво лошо има в това човек да преживее своето минало?“ Няма лошо, но нищо няма да научите. Представте си, че след като сте свършили университет желаете да преживеете един ден от вашето детинство. Вземате буквара и го четете отначало, четете го един, два пъти. Какво разбрахте от всичко, щом като през това време можехте да прочетете някоя съдържателна книга, а вие четете буквара. Ще кажете: „Едно време по този начин четох от буквара“. Оставете вашия буквар в наследство на други да го четат, и когато те го четат, вие се радвайте. Стар буквар не ви трябва. Когато човек преживява своето минало, това е приготвяне за свършенния Живот.

Има и друга една опасност. Когато един ученик влезе в този път, у него се заражда желание къде ко го види и срещне от своите другари-ученици да ги пита какво са разбрали от Учението. Той не се заема сам да чете, а започва да пита другарите си. Това е едно изкушение. На такъв ще кажеш: „Върви си по пътя, не ме смущавай!“ Ще дойде четвъртото изкушение и ще си кажеш: „Ето хора, които не ме разбират, които не ми помагат“. В Пътя сам ще си помагаш, няма да търсиш помощ от никого. Ако ти не си здрав, ако твоят гръб не е здрав, няма да тръгваш на път. Здрав трябва да бъдеш. Ако си ученик, ще вземеш най-трудните задачи. Може да минат една, две, десет години докато ги решиш. Единственото нещо, което се позволява, е да повикаш от дълбочината своя Учител и Бог да ти помогне. А вие започвате един друг да се учите. Така ще изкривите Божието Слово. Кой кого учи? Никой никого няма да учи. Тук се изисква търпение, мълчание и разсъждение.

Имате някакъв недъг; в Пътя, в който влизате, не се позволява на никого никакъв недъг. Не се позволява! Без недъзи ще се влиза в Пътя. Щом имаш една слабост, тя ще те спъне. Отмахни тази слабост! После, не считайте тези недъзи за ваши. Ако вашата дреха е чиста и дойде някой и ви оцапа, тази нечистотия ваша ли е? Или дойде друг и ви каже: „Защо се оцапа, не знаеш ли, че тук не се позволява да има оцапани хора? Излез вон от Пътя и се очисти!“ Излезеш ли, ти ще се спънеш, а това им е целта. После, в Пътя не се

позволява да се говорят отрицателни неща. Ако си в приятно настроение, мисли за Бога, за вечния Живот! Ще дойде някой да ви разправя небивалици:

„Знаеш ли какво нещо се случи в нашето братство - опекли са едно яйце и го изяли, а в нашето братство е забранено да се ядат печени яйца“. За никакви печени яйца няма да говорите. Това са изкушения за учениците. Може през тази година някой да ви говорят за печено яйце, внимавайте!

През тази година вие ще имате и други някои изкушения. Ще започнеш да се питаш, след като си тръгнал по този Път, осмислил ли си тази работа; ти имаш мъж, жена, деца, обществено положение; първо си уреди живота, още не му е времето; почакай още една година, а на следващата ще се приготвиш по-добре... А следващата година никога няма да настъпи. После, ще ти дойде и изкушението, че си млад. Млад ли си, стар ли си - ти ще тръгнеш и ще вървиш по Пътя; ще вървиш, ако не искаш да се спъваш!

В Пътя си тръгнал ти и не мисли за никой друг! Ти върви в Пътя и не мисли за другия дали е в Пътя или не. Не се спирай да камиш и не се спирай да казваш: „Мъжът и децата ми останаха в къщи, да се върна да ги покая“. Не се връщай назад! Защото ако мислиш, че имате деца в къщи, вие имате едно от големите заблуждения в света. Никоя душа не може да бъде твое дете, тя си е душа. Някоя майка ще каже: „Аз имам едно дете“. Като имаш дете какво си спечелила? - „Аз имам син.“ Какво си спечелила от твоя син? - „Той ще ме гледа на стари години.“ Друго заблуждение! Ако тебе Господ не те гледа, че синът ти ли ще те гледа? Може най-послед да се опиташ да разрешиш въпроса за своята същност като кажеш в душата си: „Аз съм му майка“. Друго заблуждение! Никаква майка не си ти, нито пък той ти е син, а просто вие на земята си припомняте отношенията, които имате към Бога. Следователно, когато кажеш, че някой ти е син, това означава, че твоите отношения към Бога са синовни. А когато кажеш „Аз съм майка“, се подразбира Божествения Дух, Който те е родил. Това са отношения към Бога, а не към хората. Така трябва да мисли ученикът, ако иска да върви.

Сега, мнозина представят този Път на ученичеството за много труден. Той не е лесен, но не е и толкова труден, колкото някои го представят. Христос казва: „Вземете моето иго, защото е леко“. А игото на света е много тежко. Пътят на света е много тежък. Там хора-

та какви ли не страдания преживяват, за да подобрят своето положение, и пак го изгубват. Ако е за страдания, светът познава по-големи страдания. Ти си тръгнал в Божия Път на Любовта да живееш с Господа, а идва някой и ти казва: „Слушай, ти нали знаеш, че съботата трябва да се празнува“. Друг ти казва: „В този Път, докато не се кръстиш с вода, не можеш да ходиш“. Това са въпроси, които нямат нищо общо с ученичеството. На ученика не му трябва никаква събота, никаква кръщение! Кръщението е за некръстените. Като ученик той ще върви право към целта. Бог е Любов, а Любовта включва всички. Любовта сама по себе си включва всичко, тя е изпълнение на целия закон. Срещнете ли Любовта, вие няма да се спъвате, защото имате целия закон. На ученика не се позволява да се обръща назад. Знаете ли какво стана с Лотовата жена? Когато бягаха, беше им казано да не се обръщат на-

зад, а тя се обърна и стана на сол. Така някой от учениците се спира, въздъхва и казва: „Оставих баща си и майка си, горките починаха“. Но щом се обърне този ученик, на сол ще стане. Баща ти, майка ти, братята ти, щом се запали градът, щом се опарят, и те ще дойдат след тебе, ако имат съзнание. Никакво обръщане назад! Абсолютно никакво обръщане назад! Право към целта! Тогава пък може да дойде друг, за да ви говори друго някое изкушение: „Ти такъв егоист не трябва да бъдеш, толкова хора са изостанали, помогни им малко“.

На Пътя никому не се помага! Ето къде е мъчнотията. Ще бъде смешно в един оркестър, където са се събрали най-добрите музиканти, да започнат да си поправят погрешките един на друг. При тези музиканти не се допускат никакви погрешки. Щом като си в Пътя, няма какво да помагаш. Започне ли да се помага, свиренето се спира. Щом се спреш да помагаш в грешките на другите, ти си извън Пътя. Неизбежно у вас ще се роди въпросът как така не трябва да помагате. Ще ви дам едно пояснение на тази мисъл, защото е малко противоречива:

вие сте на Пътя, дадено ви е едно въже; вие го държите, намотано на колелце, и от движението на това колелце зависи живота на хиляди хора. Тогава идва някой ученик, на когото ремъкът на обувката му е скъсан и ви казва: „Моля ти се помогни ми, направи ми една услуга да ми закопчеш ремъка“. Вие оставяте въжето и всички онези хора загиват заради ремъка на този ученик. Не, ще му кажете: „Закопчай си ремъка сам, аз не мога, защото държа въжето!“ И сега често ме питат: „Учителю, трябва ли да закопча ремъка?“ Щом държиш въжето, никакъв ремък няма да закопчаваш. Даже ако и твоите обувки са развързани, ще предпочетеш бос да ходиш, отколкото да пуснеш въжето. Следователно, когато човек тръгне по Пътя, той има важна работа, има свое предназначение, програма, която трябва да изпълни. Нито трябва, нито вдясно трябва да се спира. Някой ще му каже: „Чакай малко!“

Мълчание трябва! Когато вървите в Пътя, ще мълчите. Ще вървите само с мисълта си. Спреш ли се на Пътя в каквото и да е смисъл, неприятностите ще дойдат. Когато тръгнеш в Пътя, ще дойде някой и ще те обиди, но ти ще мълчиш и ще вървиш. Не се разправяй, разправи не се позволяват! Ти бързаш да вземеш последния трен, някой те среща и ти казва, че си последен вагабонтин. Ти се спираш и се възмущаваш: „Как, аз вагабонтин?!“ Изгубваш минутата и изпускат тrena. Не, няма да се спираш! И учениците, когато тръгнат по Пътя, не трябва да се спират. Всички окултисти проповядват да се слага въськ в ушите, за да не се слуша. Когато се качиш на тrena, тогава може онзи, който седи в него, да говори колкото иска. Никакви спорове няма да разрешавате! Какво ще спориш с мене в Пътя? Казваш, че ти дължа двеста лева. Бъркам в джоба си, който е пълен, давам ти и минавам мисъл друг. - „Хиляда лева имаш да ми даваш.“ Давам ти и тази сума и продължавам напред, нищо повече. Щом имаш в джоба си нещо, следователно имаш да даваш. Щом бръкнеш в джоба си и нямаш нищо, ще мълчиш. Ученикът не може да бъде беден. Ще отхвърляте мисълта, че сте бедни, защото бедните, когато мислят, че са бедни, беднотията привличат. Всякога ще мислите, че сте богати. Ученикът трябва всякога да бъде положителен; той не трябва да мисли, че е грешен, че нещо не му достига. Той трябва да мисли, че всичко има и че трябва да го обичат. Положителен трябва да бъде. Това е първото правило - положителен трябва да бъде! В този

„Да мълчим вече, да не го казваме“. Не, не бива така. Не говори, това е изпит!

Вие трябва да бъдете послушни, това ви липсва сега. Първото нещо, което ви спъва, е непослушанието; вие не изпълнявате моите думи. Второто нещо е, че постоянно коригирате моите думи: „Господин Учителю, това граматически не е вярно, не е правилно, така не може“. Не знаете ли, че вашата граматика на земята е безграматичие на Небето? Ако ти постиш, не ядеш, това още не е сбътило. Никой не трябва да знае, че постиш. Ще постиш във всяко едно отношение. И по време на поста ще бъдеш толкова благ, толкова снизходителен, ще извиняваш погрешките на другите хора и ще се радваш, че другите ядат. Ще кажеш: „Братко, аз много се радвам, че ядеш. Моят стомах е развален и съм на диета, но се радвам, че ти ядеш сладко“. Измий си лицето, за да не те познаят, че постиш, и бъди радостен и весел!

Мълчание трябва! Когато вървите в Пътя, ще мълчите. Ще вървите само с мисълта си. Спреш ли се на Пътя в каквото и да е смисъл, неприятностите ще дойдат. Когато тръгнеш в Пътя, ще дойде някой и ще те обиди, но ти ще мълчиш и ще вървиш. Не се разправяй, разправи не се позволяват! Ти бързаш да вземеш последния трен, някой те среща и ти казва, че си последен вагабонтин. Ти се спираш и се възмущаваш: „Как, аз вагабонтин?!“ Изгубваш минутата и изпускат тrena. Не, няма да се спираш! И учениците, когато тръгнат по Пътя, не трябва да се спират. Всички окултисти проповядват да се слага въськ в ушите, за да не се слуша. Когато се качиш на тrena, тогава може онзи, който седи в него, да говори колкото иска. Никакви спорове няма да разрешавате! Какво ще спориш с мене в Пътя? Казваш, че ти дължа двеста лева. Бъркам в джоба си, който е пълен, давам ти и минавам мисъл друг. - „Хиляда лева имаш да ми даваш.“ Давам ти и тази сума и продължавам напред, нищо повече. Щом имаш в джоба си нещо, следователно имаш да даваш. Щом бръкнеш в джоба си и нямаш нищо, ще мълчиш. Ученикът не може да бъде беден. Ще отхвърляте мисълта, че сте бедни, защото бедните, когато мислят, че са бедни, беднотията привличат. Всякога ще мислите, че сте богати. Ученикът трябва всякога да бъде положителен; той не трябва да мисли, че е грешен, че нещо не му достига. Той трябва да мисли, че всичко има и че трябва да го обичат. Положителен трябва да бъде. Това е първото правило - положителен трябва да бъде! В този

Път са тръгнали хиляда ученици; да речем, че някой от тях е беден, а другите са богати. Нима тези хиляда души, които са решили да вървят в Пътя и да изпълнят Волята на Бога, няма да си услужат един на друг? Ще си услужат. Ще кажат: „Братко, вземи каквото ти трябва, всичко е на твое разположение“. Нима сто души, които носят своите торби, няма да ти услужат? Това е закон. В Пътя всичко е предвидено и то трябва да се реализира абсолютно точно, както е предопределено по Божия закон.

Сега, някои от вас могат да кажат, че са малко нервни и сприхави. Това са хипнотически състояния. Само ако влезе един трън в крака ви, можете да станете нервни. Тази нервност се дължи единствено на тръна; извадете го и това състояние ще мине. Например, стоите и се молите, искате да знаете дали сте концентрирани, но някой идва и ви прошепва: „Днес имате да плащате полица от сто хиляди лева. Ако не я платите, отивате на смърт!“ Вие веднага се спирате, разтрепервате се и казвате: „Как ще я изплатя?“ Ами че вие сте на аудиенция с Бога, а мислите как ще плащате. Ушите ви трябва да бъдат заглушени, макар да имате сто такива полици. Това е едно изпитание за вас. Ще ви кажа защо не трябва да се занимавате с тази полица: допуснете, че вашият крак е счупен и е дошъл лекар да го намести. Тъкмо той ви намества крака, пристига някой и ви казва: „Знаеш ли, че имаш да ми изплатиш полица от двадесет хиляди лева? Ела на банката, нали си честен човек“. И ти понечаш да станеш. Трябва ли да ставаш? Не, ти ще мълчиш. Този, който е дошъл, трябва да види, че кракът ти е счупен, трябва да изчака да оздравее. Не изчака ли, неговата цел е задна. Ти ще стоиш и ще внимаваш какво ти е казал този човек, няма да мърдаш. Това е послушание! А всичките полици ще платиш, когато оздравее. Някой ще попита: „Не трябва ли да отида?“ Преди да си тръгнал в Пътя изчисти всичките си сметки вътрешно в душата си и ще приключиш с въпроса. Ако някои сметки останат не очистени, те не са твои, а чужди; не ги разчиствай. Нека всеки изчисти своите сметки.

Сега, тези са мъчнотии, които ще срещнете през годината. Вие сте ги срещали преди и тази година отново ще ги срещнете. Не се спъвайте. Важното за вас е знанието, не се спъвайте! Ние ще вървим и ще изпълним Волята Божия така, както е писано.

Учителя
(със съкращения)
6 ч., 27 август 1922 г.,
Търново

Пазарджик в древността

Пазарджик е град, който с интересното си географско, културно и историческо разположение е привличал още от древността. В далечното минало е бил обособен като главна станция на римския път Виа Милитарис, достигаш до Константинопол, с отклонения и връзки към Виа Егнация (свързващ Рим с източните части на тогавашната Римска империя до Мала Азия) и черноморския път Виа Понтика (виеш се по крайморските градове към днешна Румъния). Това движение и пъстрота от различни хора и култури, преминаващи през нашите земи във вековете, е съдало в месното население една многообразна смес от динамизъм, приемане на различното, будност към новото, широта на възприятията, свежест в общуването, и след дългогодишния опит от обмяна на идеи - търсене на най-доброто.

Освен със стратегическото си разположение, Пазарджик, намиращ се в огряната от слънце Горнотракийска низина, обградена на югоизток от мистичните Бесепарски хълмове; на югозапад от Родопите с белеещия се в далечината красив рилски връх Белмекен; на север - простиращите се пред погледа Средна гора и Стара планина, има своята притегателна сила и с плодородната си земя и изобилие на вода.

Извирателната в близост до едно от най-високите и чисти места на Балканския полуостров, връх Мусала, от Маричините езера, третото от които Учителят нарича Олтарът на Орфей, Марица спуска своите води към низината и минава покрай града, давайки му от благотворната си живина. Някога тя е била плавателна река и от тук е започвал водният път, по който са плавали кораби, натоварени с хора и стоки към близки и далечни места. Минавайки през град Александрополис в

Гърция, реката достига с водите си най-високия и красив планински остров в Егейско море, където са се извършвали тайните Орфееви мистерии - остров Самотраки.

На тази красива и богата с изобилие земя е живееело тракийското племе беси - будно, воинствено и свободолюбиво, споменато още от Херодот. Техният главен град, или така наречена столица, се смята, че е бил в близост до град Пазарджик - древният Бесепара. За нея дългогодишният изследовател на живота и творчеството на Орфей - Никола Гигов, споменава в книгата си „Орфей и Тракия“, че се намира в село Бяга, отстоящо на 15 км от града.

Наскоро бе открита „Библия Бесика“, представена от лингвиста и философа Стефан Гайдарски, която се съхранява в Британската библиотека в Лондон. Тя е била в употреба сред бесите - племето на жреческия елит, написана на техния говорим език. Препишет от нея е компилиран от много източници. Множество стари ръкописи от „Библия Бесика“, написани на древния бохарски диалект, на който са и всички надписи в Тракия, се съхраняват и до днес в манастира „Света Екатерина“ в подножието на Синайската планина в Египет.

Каноническата Библия на бесите, в която са включени почти в цялост книгите на Стария и Новия завет, според д-р Стефан Гайд, съдържа много по-дълбоки философски идеи и прозрения от нейните гръцки преводи. Това говори за първичността на тракийските текстове спрямо техните по-късни гръцки варианти. Наречена още „проницателна“, „открита“, „отворена“ на бохарски диалект, Библията на траките открива едно дълбоко мистично познание на света и живота на нашите древни прародители, чийто жив език е много близък до днешния български език.

Братската група в Пазарджик

Свързани с паметта на времето, със земята ни, с история и събития, случвали се в миналото, но живеейки тук и сега, в днешно време; съхранили някъде дълбоко в душите си мъдростта и опита на предците ни; ние сме се събрали на едно място, за да приемем новото от извечните космически идеи и принципи. Търсейки пътя си към Светлината, една неголяма група от братя и сестри, работим и творим в нашия роден град Пазарджик, следвайки учението и знанието, дадени ни от Учителя Беинса Дуно.

Още преди създаването на Окултната Школа в България, изнасяйки беседи и сказки в различни градове в страната, г-н Петър Дънов е говорил и в Пазарджик, в читалище „Виделина“, днес леко освежено и реставрирано, но запазило от миналото

условия за създаване на такава група. През 1998 година започват да се четат първите беседи - в началото от четири жени, които се запознават с Класа на добродетелите. По-късно се заиграва и първата Паневритмия с гости, братя и сестри от Пловдив. В града се създава също и библиотека със Словото на Учителя, като първите книги в нея са подарък от издателство „Бяло Братство“. Започват да се публикуват материали в местния вестник „Знаме“, в който за първи път открито се пише за Учението и неговата същност. Следват радиопредавания по отделни теми, свързани с окултното значение на цветовете, с отношението към жената и майката, природата, работата с деца. Организира се публична беседа на тема: „Идеите на Петър Дънов за възпитание-

разбирателства в началото, изграждайки характеристиките си до едно ново разбиране за хармония и опит да открием същественото и божественото в човека срещу нас.

Идва времето да се заиграе Паневритмия и в града. Мястото е парк - остров „Свобода“. Това е една красиво зелено кътче, заобиколено от двете страни от водите на река Марица. В началото се играе само в почивните дни, но постепенно се ражда желанието да играем всяка сутрин, да посрещаме заедно слънцето с молитви и песни. Трудно е, като при всяко начало. Хората са малко сутрин, има изпитания за всеки поотделно и за всички заедно. Всеки ден е един специален определен урок. Паркът все още е див и неустроен, изоставен, обработен с трева, храсти и дървета и се посещава от

захванаха, но следващата година повторихме опита с нашите нови приятели от горското стопанство. Този път те ни подариха червен американски дъб, който засадохме в близост до градинката ни. Всичко това провокира в нас връзка с растенията и дърветата. Започнахме да събираме семена, да изучаваме видовете, времето и начина на засаждане и поливане. Брат Николай създаде в дома си собствен малък разсадник за дръвчета. Вече има няколко вида иглолистни и широколистни дървета, като мило ги нарича „детската градина“. Всичко това събуди интерес към пермакултурата и част от групата ни, с помощта на Михаил Косев, който е натрупал богат опит в своята градина близо до Ню Йорк, направихме и първите експерименти в тази насока.

Вече втора година самостоятелно изучаваме астрологията. Ползваме различни източници и автори. На малки групи четем различни години от ООК. Има две обособени групи, които се събират да пеят в различни дни от седмицата под съпровод на флейта или синтезатор. Музиката изчиства думите, недоразуменията, излишното. Води ни към един по-красив и по-възвишен свят, където се чувстваме по-усмихнати и озарени. Задача на всеки човек, тръгнал по пътя на ученичеството, е индивидуалното израстване на душата по тясната пътека към Знанието и Любовта. Обединението на хората, водени от общ стремеж към великото и красивото, в служба към другите, е вече едно надграждане над личното и индивидуално израстване и една по-сложна и трудна задача за всеки един от нас.

Колкото повече път изминаваме в нашата обща работа, толкова по-леко става на душите ни. Ставаме по-внимателни към другите братя и сестри, приятели и близки и неусетно забелязваме как стъпка по стъпка около нас са се оформили повече пътечки с красиви цветя, нови дръвчета, повече усмихнати хора, светлина и хармония навсякъде около нас. Така с радост осъзнаваме, че всичко е на своето място, че всяко противоречие и трудност ни е дало по-голяма сила и стремеж да се справим, как всеки един от нас е бил там, където е трябвало да бъде, давайки най-доброто от себе си. И с благодарствена молитва и душа, изпълнена с признателност към Великата Разумност, да продължаваме напред с нови сили, устрем и вдъхновение, станали с една частичка по-добри, по-чисти, по-близо до истинската ни същност, която е Любов.

В Пазарджик пеят и свирят

старата си архитектура и духа на своето време. За това се споменава в книгата на Константин Кантарев „Пролетта на един град“, който описва Пазарджик и околностите му до Освобождението и след това. По това време градът се развива като голям търговски център и е събирал хора от различни духовни течения. Имало е много последователи на руския писател и философ Лев Толстой. По-късно, когато Учителят създава Окултната Школа, малка група от тях влизат в нея и стават последователи на Учението на Бялото Братство.

Сред последователите на Учението са сестрите Мария и Йорданка Доспевски, внучки на възрожденския художник и живописец Станислав Доспевски. Родом от Пазарджик е и един от първите трима ученици на Учителя - Тодор Стоименов, който в последствие заедно със семейството си се премества в Бургас.

През годините хората в града индивидуално са натрупали своя личен опит и знания, за да се срещнат и работят като единна група. В края на 90-те години се създават

то на децата“, изнесена от д-р Лазар Стойчев, психолог и преподавател. През пролетта на 2000-та година групата вече се е увеличила и всяка неделя играе в планината Паневритмия, като към нея се присъединяват и приятели от град Пещера.

През 2001 година е начало на редовните сбирки с четене на беседи от „Великата майка“, а година по-късно е началото на ООК „Трите живота“. Създаването на нова братска група, независимо от броя на хората и техния общ стремеж, е трудна и сложна задача. Учителят най-добре е знаел това, събирайки различни индивидуалности в една обща Окултна Школа. Особено, когато преди това не е съществувала такава, която да бъде основа и пример като натрупан опит и оставено духовно наследство, с което днес да се подкрепим. И въпреки това, може би защото нищо не е произволно и случайно, ние сякаш имаме по-голяма подкрепа от Невидимия свят и започваме „на чисто“. Изгладжани като речни камъни, ние се сблъскваме със себе си единна група. В края на 90-те години се създават

малко хора.

Започнахме все по-задълбочено и детайлно да изучаваме упражненията на Паневритмията. Поради чести технически проблеми ни се наложи да учим текстовете към упражненията и все по-вярно и уверено да пеем, когато ни се налагаше. Около мястото, където играем, направихме градинка, в която насадохме различни цветя. Сутрин след упражненията заедно ги поливахме с вода от езерото.

Скоро след това започна възстановяване на парка: много от старите дървета бяха изсечени, храстите - отрязани и тревата окосена. Паркът оголя, затова решихме да насадим нови дръвчета. Свързахме се с Горското стопанство на града, откъдето ни обещаха да дадат дървета, ако им помогнем при засаждането на опожарени местности в близост до Пазарджик село. С радост се съгласихме и засадохме малка горичка от 150 до 300 дръвчета черен бор. От горските научихме много тънкости по засаждането и придобихме опит. Желаните дръвчета насадохме в нашия парк, не всички от тях се

ОТЗВУК

Изложба на художника Борис Георгиев в Плевен

„Борис Георгиев - мистикът“. Тази мисъл звучеше в ума ми, докато разглеждах за първи път репродукциите на този художник в книгата „Махатма Ганди“. Тогава си казах, че бих искал да разгледам картините му и да се запозная с биографията на този велик дух. Така и се случи на 28 октомври от 17 часа в художествената галерия „Илия Бешков“ в Плевен.

След кратко представяне, уредничката на галерията, Антония Караиванова, откри изложбата. Впечатления и размисли за художника сподели и брат Димитър Първанов. Но какво би било всичко това без музиката на Учителя? Този път свиреше брат Виделин Джебев. Неговото изпълнение бе вълнуващото и дълбоко мистично. То сякаш оживяваше света на картините. Изключително силно бе преживяването при песента „Аин Фаси“. След това сестра Недялка от Пловдив подробно, с много вещина и разбиране, запозна гостите на изложбата с живота и делото на Борис Георгиев. От всичко чуто и видяно по време на изложбата в мен се запечатаха няколко момента: невероятна нежната връзка между брат и сестра, представена в няколко картини; съвършено нарисувани детски лица, които ми напомняха за ангели; и това че през цяло време, докато разглеждахме картините, имах усещането за невероятна чистота и хармония.

За съжаление, изложбата гостува на плевенчани само два дни, но остави радостта от живото докосването до духовното присъствие в творчеството на този изключителен художник.

Димитър Първанов

Сестрите Доспевски - Духовни покровители на Пазарджишката братска общност

В спомените на братското семейство Трендафила Балдевска и Ангел Кермедчиев Пазарджик оживява с хората, които са работили за духовното издигане на града, смайващи със своя живот, невидими в своята духовна работа, като ангелите. „Не блестяха, не влизаха в очите на обикновения човек - споделят Ангел и Трендафила - незабелязано и безкорисно работеха, тихо и постоянно: за светлината в Пазарджик“. Такива са били и двете сестри - Мария и Йорданка Доспевски.

МАРИЯ ДОСПЕВСКА (1889-1972), художник, е внучка на даровития възрожденски художник Станислав Доспевски, един от първите български художници с академично образование от Императорската художествена академия в Санкт Петербург. Мария е първородната от общо петте дъщери на Борис Доспевски - един от синовете на художника-портретист. Родена в Татар Пазарджик, тя завършва Държавната девическа гимназия в София през 1907 г. През 1908-1911 г. учи живопис в Мюнхен при проф. Х. Книр, в популярната частна Академия на жените-художнички - „Дамен колеж“. След дипломирането си, работи няколко години като гимназиална учителка по рисуване в

Дарлинг Доспевска

ството, като говореше вродушевно: „Да ядеш животно, е второ качество храна, и то отровна! Месото - животински инстинкти отключва!“. Сестра ми, майка ми и аз станаме вегетарианци благодарение на Мария. Раздаваше изобилно плодове и прясно мляко от любимата си козичка, отглеждана в чифлика им в с. Башикарево, особено на нас - децата, за да ги

во, с динамика. Скицираше бързо и скиците ѝ сами говореха. Често рисуваха канала, който минаваше пред къщата им - вълните му оживяваха на живописното платно.

Тя разказваше за Учителя Петър Дънов. По-късно започна да ми дава и книги с негови беседи. Остави голям пример в душата ми!“

След смяната на политическия режим през 1944 г. родовата къща на Доспевски - уникална със своята архитектура, с автентичните стенописи, икони и портретите на видния възрожденски художник - е превърната в музей. Днес тя е сред 100-те национални туристически обекти.

След като земите и по голяма част от имуществото на Доспевски са иззети от новата власт, двете сестри остават без средства, те започват да живеят много икономично и затворено. „Под влиянието на баща си Борис сестрите Доспевски бяха ревностни последователки на учението на философа Петър Дънов... Всяка сутрин ходеха пеш до Главиница да посрещат слънцето. Дарлинг свиреше на цигулка божествени химни за прослава на Бога, слънцето и хората. Мария и акомпанираше на пиано. Концерти неповторими по своето изящество

Мария Доспевска

и красота!“ - си спомня К. Генчев.

За тях пише и Трендафила Балдевска: „Когато през това специално време на затъмнение моят съпруг Ангел Кермедчиев ме заведе у Мария Доспевска, тя веднага ме впечатли с познаването на окултни закони и истини. Тя бе дейна, вдъхновена, работеше неуморно на Божествената нива!“.

ДАРЛИНГ (ЙОРДАНКА) ДОСПЕВСКА (1893-1959), цигулар, е второто дете в семейството на Екатерина и Борис Доспевски. След завършване на средното си образование, тя учи в Българското народно музикално училище в София, с преподавател по цигулка известният педагог и композитор Петко Наумов. Учи също при Ян Кох и Роза Ерлих - известни цигулари, работили в България.

През 1921 г. заминава за Чехословакия и постъпва в Пражката консерватория при прочутия на времето си виолонист проф. Отокар Шевчик. В своите уроци професорът често се обръща към пламенната и красива цигуларка с думите: „Oh, darling! darling!“, от което идва и името ѝ - Дарлинг. При дипломирането ѝ Шевчик подарява на абсолютната си цигуларка лък и отправя похвално писмо за способностите и дарованията ѝ до българския дипломатически представител в Прага Борис Вазов - брат на народния поет Иван Вазов.

Дарлинг остава в чешката столица като асистент. Живее и в Швейцария, и във Франция. Изнася редица концерти с благотворителна

цел. По препоръка на професор Шевчик през 1931 г. я ангажират за музикална дейност в САЩ. Тя пропагандира българската и чешката музика със своята цигулка. След смъртта на любимия си преподавател Шевчик, Дарлинг е категорична, че няма да се омъжва никога.

През 1935 г. тя се завръща в Европа окончателно. На парахода „Мажестик“, с който пътува

дзик, заедно със сестра си Мария, във фамилната им къща. Започва да преподава цигулка и пиано на няколко деца, безплатно. Двете сестри споделят неволите, икономическите ограничения и психическия натиск от постоянното присъствие на хора на властта в дома им.

Дарлинг напуска този свят на 66 годишна възраст, в София.

Ангел Кермедчиев разказва за нея: „Дарлинг се носеше специално! Впечатляваща външност - белите ѝ ботушки, белите ѝ рокли и капели привличаха вниманието на всички, особено когато с файтона прекосяваше града на път за чифлика им в Главиница. Дарлинг минаваше все едно вятър! А и изключителен цигулар беше!“

За Дарлинг Доспевска разказва и сестра Трендафила Балдевска: „Бяхме им на гости. Спомням си как тя ни направи една демонстрация. Времето беше облачно и мрачно. Тя взе цигулката и каза: „Сега времето ще се оправи.“ И когато засвири, облаците се разсееха, стана светло, слънцето заблестя. Чудо! Разказа ни как горе на Рилските езера разпъвала палатката си далеч от общия лагер, сама, на по-високо, и винаги са я посещавали... вълци, но тя с цигулката си е успявала да ги респекти-

Пазарджишката младежка група пред къща музей „Станислав Доспевски“

Разград. И през 20-те и 30-те г. на ХХ в. известно време живее при сестра си Дарлинг, в Швейцария и Франция. По-късно, през 20-те и 30-те години на ХХ в., Мария развива активен социален живот като последователка на идеите на Учителя Петър Дънов.

За Мария Доспевска Ангел Кермедчиев разказва: „Гостувахме на майка ми, с която размених рецепти за лекарства. Умееше да лекува. Приготвяше 12 вида школи - „хапове“ от тесто, мед и билки. Високоинтелигентна! Образец! Убеждаваше ни за вегетариан-

заобичаме и предпочитаме като чиста храна. „Няма да режете ябълките! - Грях е плодовете да се режат с нож!“. Отстояваше идеите на вегетарианството в публични сказки на Благотворителното женско дружество в града, създадено от баба ѝ Мариола. Даваше ни и духовни напътствия: „Ако баща ти посегне към брат ти - да го удари, хвани му ръката, и я целуни... Ще видиш ефекта!“

Учеше мен и други деца да рисуваме - да одухотворим предмета, използвайки играта на светлината в рисунките си. Самата тя рисувахе жи-

през океана, пристига новина за стачкуващи работници в Детройт. Виртуозната цигуларка отново изнася благотворителен концерт, като събраните средства са за семействата на стачкуващите.

Започва нов етап от живота на Дарлинг. Завръщайки се в България, тя се установява близо до Изгрева. Прекъсва активната си концертна дейност, но участва с цигулката си в братския живот. Записана е от Учителя в Младежкия окултен клас под №32.

След идването на тоталитарния комунистически режим Дарлинг напуска София и отива да живее в родния Пазар-

ра и спира на разстояние от себе си.

Чувала съм за нея, че когато се е връщала от Америка, е била в един кораб с Кемал Ататюрк. Турският държавник, възхитен от външността ѝ и уменията ѝ на цигулар, я поканва да отиде в двореца му като придворен музикант, но тя отказва категорично, защото се връщала да живее в родината си“.

Кой е най-добрият начин да се напише разказ за живота? Има само един начин - с любов. Разказът за живота на двете сестри, поели по духовния път, посочен от Учителя, е написан с любов, почит и уважение.

Зорница Баракова

Ученикът Азаил

Тодор Стоименов (1872-1952) - Теодоси Стоянов

Поляната на „Изгрева“. Събраните в кръг са готови за Паневритмия, чака се само сигнал от Учителя. Но Учителя стои, мълчи и поглежда от време на време към бороните, откъдето се задава една възрастна сестра. Подпряла се на бастунчето, тя лека-полека пристъпва като костенурка. Всички я наблюдават и губят търпение, а тя най-невъзмутимо едва се тътри. Тази баба - Мария, е рождената сестра на Тодор Стоименов. За нея Учителя казва, че е преродената английска кралица, от която е започнал възходът на Британската империя, и заявява тържествено: „Щом и английската кралица дойде да играе Паневритмия, това е знак - небесен и земен, че ние ще победим. Запомнете това добре.“

Тодор Стоименов има съ-

щата аристократична осанка, като на сестра си - със стойка на лорд, на крал - събрал в себе си цялата изтънченост на английската аристокрация, с деликатни обноски, изискан. Г. Величков отбелязва за него в спомените си: „Никой не бе го учил на такива обноски, но той го носеше в себе си и то извираше навън. Тази осанка беше израз на една забулена тайна, на едно забележително прераждане в Школата на Учителя.“ („Изгревът...“, т. I, с.25). Елена Андреева допълва портрета на „брат Тодорчо“, както го наричал Учителя и както са се обръщали с обич към него и другите: „Той беше много отмерен човек, въздържан... Той много неща не си позволи в живота. За него не можеш да кажеш така упрек, да го упрекнеш в каквото и да е.“

Роден в Пазарджик през 1872 г., Тодор Стоименов - източноправославен по вероизповедание, след преотклонно следва пътя, показан му от Учителя. Духовното име на Тодор Стоименов, с което Учителя го е наричал (по свидетелство на Борис Николов) е Азаил, а неговият духовен ръководител е Архангел Ферони. Той е слязъл от най-възвишената планета, Феташ. („Изгревът...“, т. III, с.16)

След 1914 г. Тодор Стоименов се премества в София. Работи в представителството на „Сингер“ като чиновник. От създаването на „Изгрева“ до края на живота си, той живее там. Крайно разумен и пестелив, той е посочен от Учителя за касиер на братството. Борис Николов разказва за него следното: „...парите на Брат-

ството бяха в него. Държеше ги под дюшека си. Той беше по характер много стиснат и скръжав и много трудно даваше пари за братски цели, особено когато трябваше да решава сам. Обикновено Учителя изпращаше при него някой брат, на когото Тодорчо трябваше да даде пари. Даваше му ги с голяма неохота... Но Тодорчо беше живата история на Братството и помнеше онези гладни години, когато Учителя е ходил с онези старовремски обуца, как са спали на един креват, когато са нямали пари за парче хляб.“ („Изгревът...“, т. III, с.14).

Тодор Стоименов, заедно с Петко Епитропов, организира съборите и се грижи за живота на Братството. Председател е на Младежкия окултен клас. След замиването на Учителя става

председател на Братския съвет и ръководител на Братството. По негова идея се формира Братски съвет от седем души, които се избират пожизнено, за да не се дава възможност за борби за ръководство.

Тодор Стоименов лично предлага Борис Николов за свой наследник и приемник като ръководител на Братството. Предава му своята Пентаграма, с която е работил 40 години. Борис Николов споделя: „Аз пък я предадох на моя приемник. Ние сме верига души, слизаме един след друг и се връщаме един след друг в нашата прародина... В миналото сме се срещали и работили заедно. В бъдеще ще се срещнем и ще работим пак заедно. Нашата работа е вечна.“ („Изгревът...“, т. III, с.16)

Зорница Баракова

Гостилница под Небето

Лятна духовна школа Рила, 21 август.

Трети съборен ден - неделя.

Денят на Слънцето - Диамантени бели лъчи - Духът Христов - Пълнота, Чистота, Съвършенство.

Днес ще се готви ориз - диамантен, слънчев, събрал белотата и чистотата на светлината, всмукал соковете на земята, пълен със силите на водата, съвършен от галенето и милването на вятъра.

Групата от Пазарджик с трепет, вълнение и „почти изпепеляваща нега“ чака този ден на първото дежурство, на първото готвене в големите казани на братската кухня, на първото служене на Другите в Деня на Благодатта: със спасение, смирение, съвършенство, святост, поклонение, моление и дръзновение да пристъпим заедно към престола на Благодатта, която да излеем щедро в работа, дело, мисъл, молитва и песен - за Другите. За първи път вкупом да отдадем енергията, силата, знанието, добротата си - за Другите. С дълбоко разбиране да се откажем доброволно от любимата Паневритмия, да се лишим от приятните екскурзии по езерата - за да сме тук - смирени, вглъбени, готови за работа. Да се поставим в услуга на Другия, да дадем своята частичка в сътворяване Единението на Цялото. Да почувстваме Единното Дихание, което ни свързва от Вечността, и ни кара да се усещаме братя и сестри в Духа, в Христа, в Бога.

Учителя ни подкрепи в това непознато ни начинание с благословение - с вдъхновяващо ни Божествено слово, при произволно отваряне на беседа: „Ставам сутрин, отивам на работа с песен. Но като се върна вечер, може да имам на ръцете си пришки, ще болят краката, а може да имам и голям товар на гърба си. Като станеш сутрин и отидеш на ра-

бота, кажи: „Господи, бъди с мен днес!“ (Възкресение, Беседа от Учителя, С., 2007, с.7).

Първото дежурство на младата ни група обедини и сплоти усилията на всички: с радост се събраха средства - дадоха и тези, които не можаха да дойдат в планината.

Дежурни по кухня, дежурни по кухня, дежурни по служене.

Сутринта станахме и отидохме на работа с песен. Ен-

Флейтистките Хриси и Мария свирят пред Братската кухня

те Елена, Нина, Събка, Пенка се надпреварваха в миенето и рязането на морковите, луна, чушките, тиквичките, патладжаните. Песните правеха нашите сърца и зеленчуците щастливи и игриви.

В специалната гозба, специално бе участието на: Илияна от Шумен и Кирилка от Габрово, най-вече в рецептите и прецизността на точните дози, с които сготвихме нашия ориз; също и на Мария от Панапорище - с морковите, които ни подари, и с които внесе портокалената вибрация на обновлението, единството, посвещението; Инди от Глоздив - с най-веселата зелка и най-засмените чушки (досуш като него), внесли много настроение в ястието; Дамян от Бургас - със съвременното си включване в подклаждането на позитивна огън в печката; Сана и Ради от София - от начало докрай вложиха всичко от себе си в нашето

те Елена, Нина, Събка, Пенка се надпреварваха в миенето и рязането на морковите, луна, чушките, тиквичките, патладжаните. Песните правеха нашите сърца и зеленчуците щастливи и игриви.

В специалната гозба, специално бе участието на: Илияна от Шумен и Кирилка от Габрово, най-вече в рецептите и прецизността на точните дози, с които сготвихме нашия ориз; също и на Мария от Панапорище - с морковите, които ни подари, и с които внесе портокалената вибрация на обновлението, единството, посвещението; Инди от Глоздив - с най-веселата зелка и най-засмените чушки (досуш като него), внесли много настроение в ястието; Дамян от Бургас - със съвременното си включване в подклаждането на позитивна огън в печката; Сана и Ради от София - от начало докрай вложиха всичко от себе си в нашето

те Елена, Нина, Събка, Пенка се надпреварваха в миенето и рязането на морковите, луна, чушките, тиквичките, патладжаните. Песните правеха нашите сърца и зеленчуците щастливи и игриви.

работа - почистване на тоалетните. Светлите същества със сигурност се погрижиха за тяхното благословение.

За извора заминаха с двайсетина туби най-младата пазарджишка смяна - студентите Митко Георгиев и Сашо. Младите мъже изпълниха с жар окултното упражнение за здрави и силни бели дробове и за връзка с Духовния свят - носене на вода.

Сръчните ръце на сестри-

дежурство.

Подправките в рилския ориз внесоха енергиите на различни кътчета от родината ни: магданозът, джодженът, чубрицата донесоха изобилието на Тракия; риганът и мащерката изсипаха магичността на Родопите; черният пипер и кърито ни напомниха за далечната индийска прародина.

Музикалният ориз и пеещите зеленчуци „слушаха“ вдъхновеното изпълнение на флейтистките Хриси и Мария и мистичното пеене на Силвина, и кадифения глас на Стефан от Попово. Молитвеният шепот на „Отче наш“ свещено запечатана вярата, надеждата и любовта на младите ни сърца, че да служим на другите, е частица в изпълнението на Волята на Бога.

За обяд, хлябът, който всеки ден пристига с кървана коне, и се носеше на гръб от братята по хълма от хижата до кухнята, този ден закъсня. Е, по закона за баланса - не може всичко да е идеално.

Диамантият ориз, концертът с музика и песни от Учителя направиха обяда празничен - нали все пак беше празник - третият съборен ден! Красота, съвършенство, чистота вляха в душите ни музикантите и певците. Поклон пред Творците!

Сестра Благовеста отдавна беше установила, че там, при свещените седем рилски езера, на 2230м надморска височина, се приготвят най-скъпите и вкусни гозби на Земята. Благодарим за честта, че един ден и ние, мили братя и сестри, ви посрещнахме като гостилничари на тази първоклазна гостилница под Небето, близо до Бога.

Благословен ден и час! Аметистово завършване: свършихме работата, която ни се даде да вършим с Духовната мъдрост, Христова самоотверженост и Божествената любов!

Зорница Баракова

Поглед към живота на Братството в Пазарджик

Най-ранното сведение за идването на Учителя в Пазарджик е от 1902 г. Първата беседа на Учителя, изнесена тук, е през 30-те години на ХХ в., в салона на читалище „Виделина“. (Кантарев, К. Пролетта на един град, С., 1983, с. 72). В града по това време е имало вегетариански ресторант и голяма общност от толстоисти и есперантисти. Едни от

преподаватели в Пазарджик до средата на 80-те години на ХХ в., постепенно навлизат в пътя на ученичеството. Сега те живеят в Симеоново, изпълнявайки препоръка на Учителя, че най-хубавите места за живеене са Бистрица и Симеоново, но в Пазарджик те започват да съставят популярни книжки с тематично свързани мисли от беседи на Учителя. През

Създателите на пазарджишката група

първите последователи на Учителя тук са Борис Доспевски - син на видния възрожденски художник Станислав Доспевски и две от дъщерите му - Мария и Дарлинг.

Янко, бай Кольо, Владко Аптекаря, бай Иван са имена от духовния кръг около сестрите Доспевски през 40-70-те години на ХХ в. Братското семейство Трендафила Балдевска и Ангел Кермедчиев, родени, живели и работели като

юли 2011 г. излиза от печат и 20-годишното им изследване на Словото на Учителя: „Причини за болестите и методи за тяхното лекуване“.

Брат Ангел е един от малкото живи щастливци, имали среща с Учителя. Като студент в София посещава Изгрева и има шанса да получи съвет лично от него - да развива музикалните си дарби чрез свирене с усътна хармоника.

продължава на стр. 8

Идеите на Петър Дънов за възпитанието и образованието на детето

РАЗКАЗ ЗА ПРИЛОЖЕНИЕТО ИМ В РАБОТАТА НА ДЕТСКИ ТВОРЧЕСКИ КЛУБ

С идеите на Учителя Петър Дънов за възпитанието и образованието на децата се запознах преди 14 години. Работя в едно читалище, предимно с деца от ромски и турски произход. Децата са от 7 до 14 години, посещават различни училища и имат различен социален статус. Говорят лошо български език и живеят в едно почти капсулирано пространство. В читалището има малка, но богата на детска литература библиотека. В нея децата могат да се свържат с книгата, да се научат да я опазват и да си служат с нея. Често тя е помощникът им за приготвяне на зададените домашни в училище. Могат да ползват различни източници за някаква информация. Най-често любими им стават енциклопедиите, защото са богато илюстрирани и с кратък текст дават конкретна информация. Повечето от децата нямат никакви книги в къщи и това наличие на толкова много книги внася респект към словото у тях, свързва ги силата на словото.

Сформирахме Клуб с три кръжочни форми - рисуване, слово и екология. Заниманията се водят ежедневно в рамките на четири часа. Децата идват в свободното си време и това наложи изключително индивидуален подход на работа. Желанието на детето е определящо с какво ще се занимава при всяко идване в Клуба. Дали ще рисува, или ще подрежда учебните пособия, или ще се учи да пише красиво, то знае, че трябва да уважава заниманията на другите. Ако поискат помощ, винаги е готово да я даде. Творбите се събират в отделни папки за всяко дете и така всеки може да проследи развитието му. Онова, което обединява децата в Клуба, са общите теми на работа и събиранията заедно по време на ваканциите. Макар че са различни по възраст, те скоро се опознават и обикват.

Съвсем съзнателно се опитваме да прилагаме в работата с децата основните принципи, които Учителят ни дава за възпитанието и образованието на децата - Любов, Свобода, Опит, Навременост, Приложение на методите на природата. Средствата на изкуството ни помагат изключително много, точно в тази възраст, когато чувствата са тези, които водят интереса и действията на детето. Ще се опитам да обрисувам, доколкото е възможно, един такъв процес, в който духът е водещата сила.

ЛЮБОВ - Верските различия при тези деца са в постоянна противопоставеност. Трябваше да ги свържа с обединителни сили, да им покажа единството във всички неща наоколо. Започнахме с цветовете на дъгата. Одухотворихме всеки

един цвят, ние самите изчисляхме в какви цветове вибрираме и заедно излъчихме една дъга. Така нарекохме Клуба - „Дъга“. Мюсолманчетата не искаха да приемат мартеничката, мислейки я за християнски символ, но когато си поговорихме за цветовете, те я приеха като символ на чистота, здраве и братска любов и вече с радост я осукваха, и носеха в къщи да закичат близките си. Децата, които посещават кръжочните са провокирани от художествения елемент в тях, привлечени са от новите и различни в училище занимания. Налага се често да решаваме социалните им проблеми - намираме дребни, обувки, учебни пособия. Едно от условията ни е да ходят на училище и да могат да четат. Връзката с родителите и учители ни помага, но тя е много трудна, защото в момента повечето родители са на работа в чужбина и понякога ние решаваме жизнено важни за децата проблеми. Тези наши практически действия предразполагат взаимното ни доверие. Децата усещат вниманието към самите тях и приемат тази любов като загриженост. Новото място за занимания и срещи с другите деца ги привлича с творческите действия. Тук за тях се отваря едно светло прозорче, което разкъсва затвореното пространство, в което живеят тези деца, и им отваря нови светове чрез книгата, рисунките, игрите. Тези нови пространства ги изпълват с очакване и радост, с нови чувства. Тази Любов понякога обръква децата, защото е внезапна, получават я не от роднините си. Ето какви споделят: „Не спаз, за да стана рано и да дойда“, „Сънувах те“, „Не искам да ходя на училище, ще се отпеша, искам тук“. Дълго време е необходимо да чистим различните стереотипни оценки за отделните етноси. Голяма част от децата са много наранени и объркани от проблемните условия, в които живеят. Те твърде рано участват заедно с възрастните в житейските проблеми. Вместо игри с кукли, те отглеждат по-малките си братчета и сестрички, а за много от тях, светът в който живеят, е една стая за цялото семейство и улицата пред вратата.

СВОБОДА - Децата с които работим не са обременени с форми и стереотипи за света. Запазена е чистотата на изказа им. Чувството им за цвят е непорочно. Черният цвят е „грозен“ и го изхвърлят в коша, а жълтото и зеленото ги привличат като естествена потребност. Чуват себе си преди всичко - „сърцето ми това не го иска“, „душата ме заболва“. А седемгодишно момиченце ме успокоява като вижда тъгата ми по скъсана снимка: „Ти си важна,

а не снимката“. Тук ролята на учителя е да направлява много фино тези бликащи детски чувства в разумна пътека, да ги свързва със съграждащите сили. Няма да рисуваме вази, защото нашите цветя не ги късаме, а засаждаме в двора или в красива саксия. Новогодишната ни елха, която рисуваме върху поздравителната картичка е една от многото в гората и така засадена си я украсяваме, тя става нашата Снежанка, а под нея няма подаръци, защото истинския подарък за хората е онази ярка звезда в небето, която възвестява Любовта. През първия учебен ден нашите деца носят в училище не откъснати цветя, а саксия с красиво цвете, за което се грижи после целият клас. Творбите, които децата създават, се събират в отделни собствени папки. Когато ни се предостави възможност, участваме в изложби, рецитали, конкурси, в екокампании и празници. Подаръците в тези участия са книги, пособия за рисуване, аудиовизуални средства, живи растения - храсти, дървета. По този начин проектът се самофинансира и може да продължи работата си. При нас не се пишат оценки, а се подпомага творческият процес да се превърне в учебен.

ОПИТ - За да можем да прилагаме наученото, създадохме с децата опитна градина в двора на читалището. В тази градина засаждаме храсти, цветя и дървета. „От семе до семе“ нарекохме една рубрика, която ни помага да проследим целия процес на засяване, покълване, растеж, цъфтеж, съпроводен от нашите грижи - поливане, окопаване. Рано през пролетта изваждаме пликите със семена и засяваме, подаряваме и на родителите чрез картички с нарисуваното любимо цвете и прикрепено пликче със семена. Така и те стават съпричастни с нашата важна работа. Пъстроцветните пеперудки, пчеличките, които оживяват градинката ни, пък водят темата за меда, промяната на формите, какво ни дава един процес на развитие. През студената зима, градинката става хранилка за птици. Децата им поставят трошци и семена. Когато са готови, те слагат в саксия и своето стайно цвете, което отнасят в къщи да отглеждат. В нашата градина има вече брезичка, люляк, липа, декоративни храсти, кедър и много красиви цветя. Сезоните на природата им дават практическите уроци за своето въздействие върху растенията. А децата са изумени от силата на Твореца, който е вложил в едно малко семенце толкова красота и жизненост. Рано напролет нашата „тайна“, ранните кокичета, е пазена с любов и със силата на ми-

сълта от посегателство. Чрез тези екокагии помогнахме да се озелени и квартала с дървета. Над 100 дървета ни подариха и посадихме с помощта на една фондация.

НАВРЕМЕННОСТ - Темите на работата са свързани със сезоните на природата. Стиховете, рисунките, чувствата ни са в унисон с природните процеси. Децата се свързват с тези сили. Интересно е предчувствието им за пролетта. То идва още през февруари. Дълбокият копнеж за слънце явно изостря сетивата и хваща жителните сили, които идват с пролетта. В работата ни много скоро всички разбират, че има време за всичко, ако проявим търпение. Но има и други деца край нас, с некултивирано отношение към природата и околния свят. Децата изумяват, когато видят, че тези други деца, окършват сливата, с едва напълпилите плодчета. Нищо не е в състояние да промени в момента нещата. Просто им припомням, че те самите са късали плодове и цветя преди. Учим ги, че те са силни с тази придобита нова Любов към природата и да помагат, доколкото е възможно, на останалите също да се обрънат към доброто. Децата в тази възраст са твърде чувствителни и имат крайни определения за нещата. Те казват, това е добро, другото е „грозно“. Опитваме се да смекчим тези крайности в чувствата.

БЕСЕДИТЕ за взаимоотношенията помежду им, за етническата толерантност са ежедневие. Но когато са заедно и всяко действие ги прави едно, е лесно да приемат различията си. Така сърцето съдейства за развитието на ума и волята. Всеки сезон поставя и естествените си теми за разговори и творчество. Слънчевото хранене ни дава възможност да открием, че много деца не обичат и не ядат месо, други ядат предимно плодове?! А всеки ден пием слънчева вода, която поставяме в стъклените шишета на прозореца да се стопли и зареди със слънце. Друга важна тема в работата ни е околната среда и опазването ѝ. Събираме отделно боклука, участваме в екокампании с неща, изработени от отпадъци. Тази връзка с проблемите на времето ни дава теми за разговори и понякога се удивяваме на вродената мъдрост на новата духовна сила, която чрез тях слиза да ни учи. Ние трябва само да си припомним Божествените си произход, заедно с децата да помагаме на невидимия свят, за да става Истината все по-видима и да допуснем Светлината като сила, която да ни води по този безкраен път чрез красив живот.

Зоя Симеонова

За някои упражнения от Паневритмията

Всички бихме искали да правим нещата, на които държим, максимално добре, точно, правилно. Така е и с упражненията от Паневритмията. Разбира се, понякога има различни мнения за това кое е най-точното или правилното, но всяка допълнителна гледна точка може да дообогати представите ни, внасяйки нещо ново, подкрепяйки и/или променяйки убежденията ни.

Изложеното по-долу е резултат от стремежа за доосмисляне на някои елементи от Паневритмията. За повече нагледност, точност и безпристрастност е ползвана и компютърна програма. Убеждението, че резултатите от тези опити за проверка, „проиграване“ и по-детайлно представяне на части от упражненията ще са полезни за всички непредубедено търсещи, ни накара да ги споделим.

Нашата група не е от най-големите, нерядко се налага да играем в малък състав, кръгът също съответно е малък. Поради това нещата невинаги се получават така, както при големите кръгове, които се образуват на поляните при Езерата. Възникват въпроси, като например:

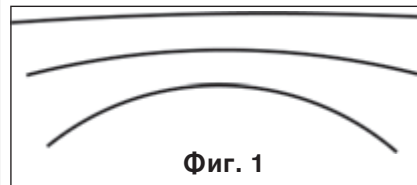
1. Изпълнявайки упражнението „Квадрат“, правим ли правилен квадрат и какво може да се промени, ако не е така?

Ориентир за играещите в кръга са: от една страна - центърът, а от друга - окръжността, определяща еднаквото разстояние от него. (За полесното му преценяване често се нареждат камъчета). Когато кръгът е голям, пътят, който изминаваме по периферията му, е по-близък до правата линия (фиг. 1) и отклоненията от това са по-незначителни, несъществени.

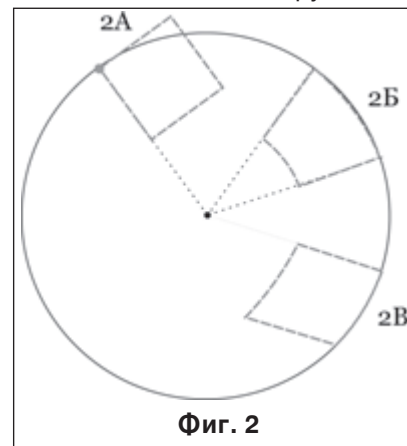
Ако следваме точно окръжността, ще образуваме дъги, които колкото е по-малък кръгът, толкова са поиздути и няма да се получи квадрат. Освен това по правилно изпълняващите при второ движение от упражнението тръгват „напред към центъра“, както е описано в ръководствата или както са го правели „на Рила“, при големия кръг. Там обаче, както вече споменахме, кръгът е голям и отклоненията са по-несъществени, трудно забележими. При малък кръг се образува друго нещо. След „второ движение“ навътре към центъра, по радиуса (9-16. такт) някои продължават перпендикулярно на предшествашото движение след завъртането наляво на 90°, а други следват окръжността, правят дъгово-видно движение по мислена окръжност със същия център. В първия случай, (фиг. 2, А) ако винаги се върви по права линия и се прави завъртане на 90°, се получава правилен квадрат, само че не ориентиран перпендикулярно на радиуса към центъра (с един от радиусите му съпада едната му страна). При втория случай (фиг. 2, Б) се следват радиусите и окръжностите. За целта по време на 2. и 4. движение (навътре и навън от центъра) партньорите спазват равнение, съответно на радиус от окръжността. Получава се трапец, и то с извити страни. Ако пък се правят еднакви по големина крачки - също и при второто движение напред (25-32. такт), без спазване на радиално направление, се получава ромб с повече или по-малко извити страни (фиг. 2В).

От изброените варианти най-приемлив е първият, но за да стане квадратът ориентиран по-добре към центъра, може да се изпълни, като тръгваме не точно (буквално) към центъра, а по-вдясно от него (в смисъл навътре) и след това,

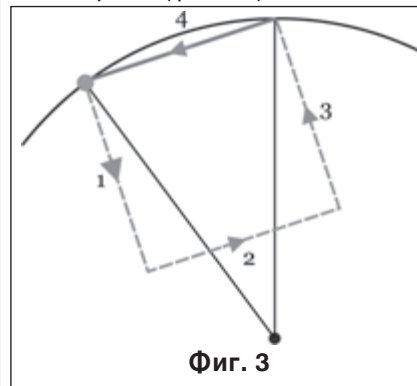
продължава на стр. 7

Фиг. 1

Фиг. 2

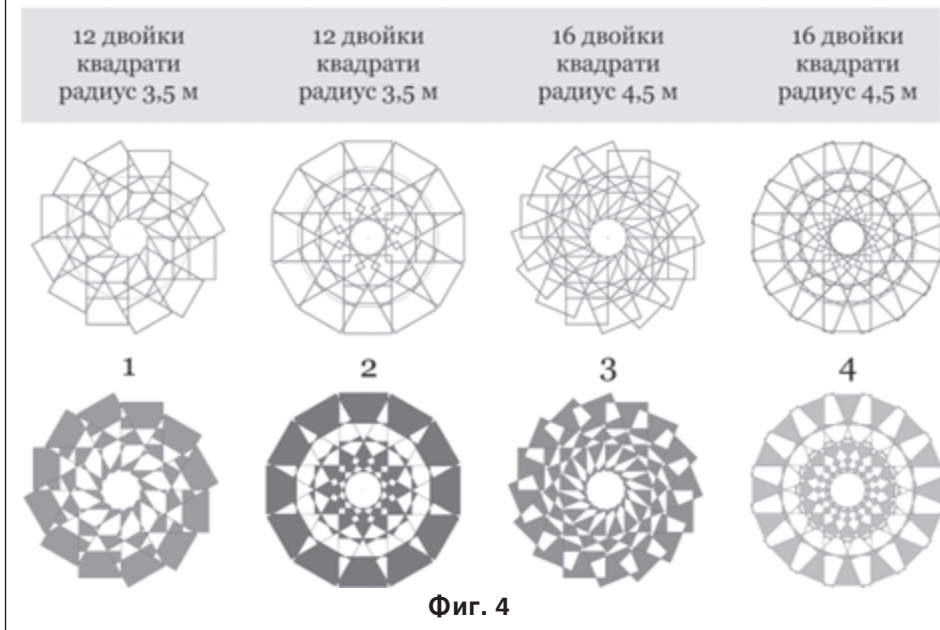
Фиг. 3

За някои упражнения от Паневритмията

от стр. 6

като спазваме движението по права линия и завъртането под прав ъгъл при останалите движения (фиг. 3). Получава се квадрат, който е ориентиран към центъра - „лицето“ му е перпендикулярно на радиуса, насочен към средата му, и се разделя от него на две симетрични части. Колко все пак да е отклонение от центъра при тръгването навътре? Ако се опитаме да си представим, поглеждайки вляво от нас, приблизително каква дъга бихме „засекли“, изминавайки 7 крачки (примерно по 50-60 см, това прави около 3,50-4,20 м), може да тръгнем перпендикулярно на тази мислена права, която би свързала краищата на дъгата, а после да продължаваме да спазваме правите ъгли и движението по права линия. (Всъщност това, което бихме си представили в началото, би било последната, най-външна страна на квадрата.)

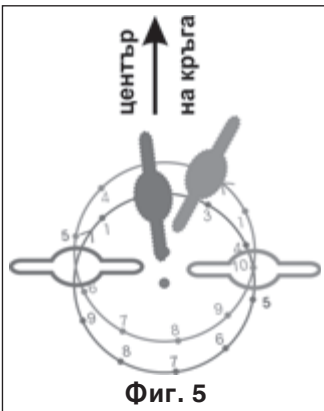
Фигури, които се образуват при изпълнението на упр. „Квадрат“

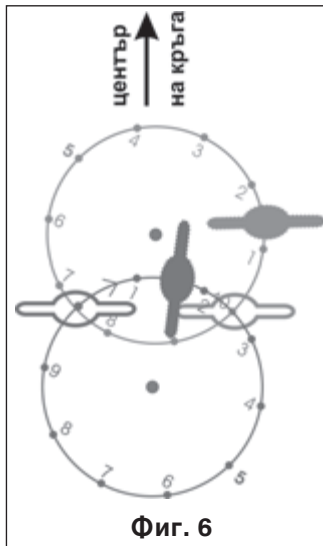
На фиг. 4 е показано какви форми се образуват от движенията на двойките при упражнението, когато кръговете са малки, съответно с 12 и с 16 двойки. Показани са както случаите, при които (само) едната страна е успоредна на радиуса и квадратът е сякаш „завъртан“ (фиг. 2А, а на фиг. 4 - варианти 1 и 3), така и случаите, когато той е перпендикулярен на радиуса (фиг. 3, а на фиг. 4 - варианти 2 и 4). В първия случай имаме повече динамика, а във втория - повече равновесие (и сякаш пентаграмът повече прилича на слънце). Фигурите, получени от пресичащите се линии, са запълнени с цвят за повече яснота.

2. Следващите примери се отнасят до онази част от упражнението „Лъчи“, при която партньорите обикалят едновременно един около друг, наричана още „движение VI“. Често при това участниците правят нещо като плоски елипси. Нека се опитаме да си изясним нещата, онагледявайки ги по-конкретно.

В описанието от 1942 г. се казва, че всеки партньор описва кръг „по

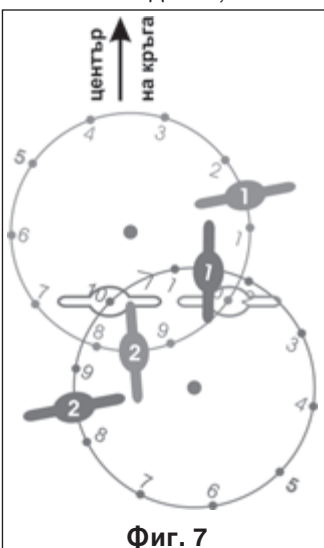

начина, по който се е движил при единичното въртене“. На илюстрацията обаче това не е точно тоя начин - описаният кръг не минава покрай партньора, обикаляйки го, а през мястото му. Препоръката десният партньор да очертава своята окръжност по-напред заради разминаването няма да помогне много (фиг. 4), освен ако това изместване не бъде достатъчно голямо. Проблемът е в това, че в ръководствата се правят принципни схеми с малки отмествания, но реално хората не са точки или малки кръгчета. На фиг. 5 са отбелязани схематично, сякаш гледани отгоре (в средата тялото и ръцете встрани - толкова големи, колкото място биха заели, когато са на кръста, както реално са при упражнението. Опитав се всички размери да съответстват един на друг, в мащаб). На кръговете, които се описват, са поставени точки с цифри, съответстващи на тактовете - от 1 до 10, а зелените точки са центровете. Вижда се, че реално

разминаването (между 2. и 3., както и между 7. и 8. такт) би било невъзможно, ако отместването на кръговете е малко - освен ако партньорите не се извъртят един към друг, почти допирайки се - нещо, което мнозина отричат да се прави.

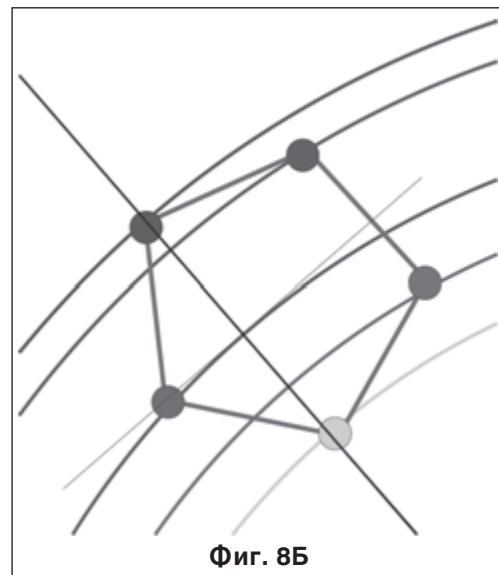
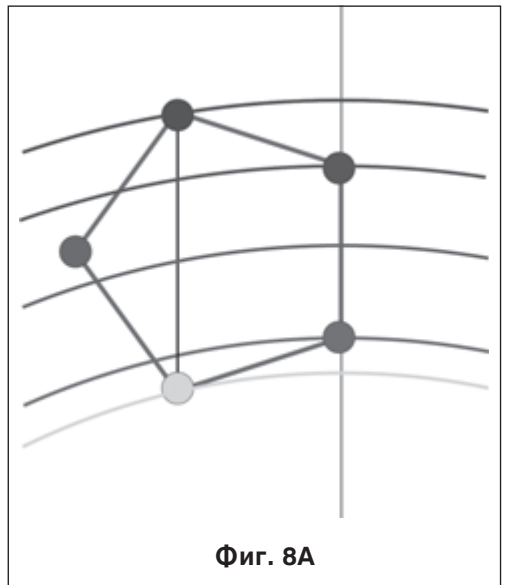
Другата възможност е, когато окръжностите и центровете им са отместени повече (фиг. 6). Тогава десният партньор тръгва напред и малко встрани, а десният - встрани и малко напред, и се разминават спокойно. На фиг. 7 партньорите обикалят един около друг, описваните окръжности са големи като при единичното обикаляне, но пак се налага отместване на центровете им заради спокойното разминаване - центърът на окръжността на десния партньор е пред левия и малко вдясно от него, а тази на левия - зад десния и малко вляво от него.

3. „Пентаграм“. Нека разгледаме и въпоса за образуването на Пентаграма в последната част на Паневритмията. Ако един правилен пентаграм се движи по окръжност около центъра ѝ, отделните му ъгли (респ. участници) биха описвали траектории като

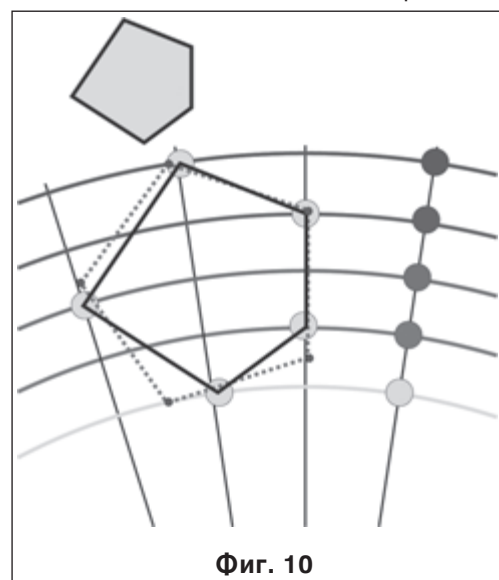
на фиг. 8А - определено не са на еднакво разстояние. В случая приех радиално да е разположена основата, но подобен ще е изводът и когато радиално ориентирана е линията, свързваща „ръцете“ (фиг. 8Б).

Двойките, които остават след лъчите, за да играят „Пентаграм“, са подредени в права линия с направление към центъра на кръга и на еднакво разстояние една от друга (2 протегнати встрани ръце). Ако кръгът е голям, бихме могли да приемем, че напредването на участниците е почти по права линия (фиг. 9 горе). Но след първите 4 такта (8 крачки) при разгъването на пентаграма, за да се получи правилна фигура, „краката“ би трябвало да се отклонят от тази посока, а разстоянието, което изминава „главата“ след спирането

раздалечат малко (може да се уподоби на разкрачване), ръцете - да минат малко напред, по посока на движението. С оранжев цвят е правилният пентаграм, а бледолилавият - който се получава при разгъването).

Когато кръгът е малък обаче, вече явно не може да се говори за движение по права линия. Съобразявайки се с центъра, оставайки радиално разположени спрямо него, двойките се движат по окръжност, траекториите им стават явно дъги, като са толкова по-извити, колкото по-малък е кръгът. На

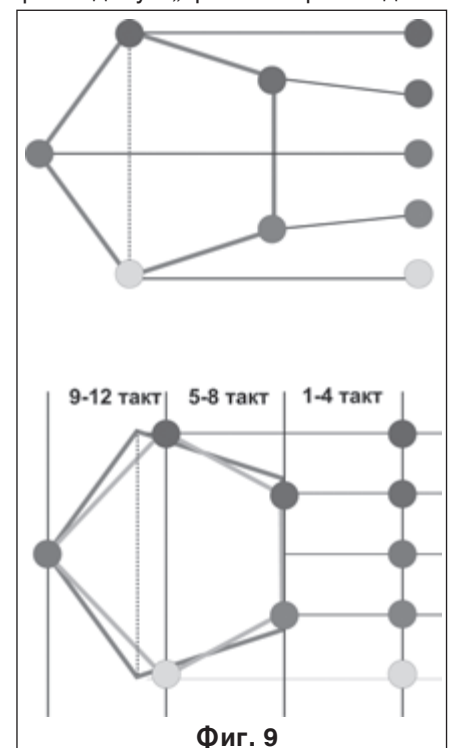

фигурата е наложен и правилен пентаграм (оранжев пунктир), за да се види какви са отклоненията и какви корекции трябва да се направят при обръщането на двойките към центъра на пентаграма: „Десният крак“ остава на място, „дясната ръка“ - почти на място, съвсем малко напред, „главата“ - малко навън от центъра, „лявата ръка“ - повече напред и малко навътре към центъра (по-навън от пентаграма), а „левият крак“ - да се отмести само навътре към центъра.

При събирането на пентаграма двойката, съответна на „главата“, завъртайки се около водещия партньор, може да се върне леко обратно навътре към центъра на кръга (в положението, в което е била в края на разгъването). „Краката“, спазвайки равнение, съответно на радиус, ще отидат между „главата“ и „ръцете“ (за целта левият ще се отклони малко навън от центъра). Двойките, съответни на „ръцете“, се движат по окръжност, правейки различни по големина крачки, възстановявайки и спазвайки радиалността, докато стигнат всички равнието на „главата“. Така застават пак в права линия, насочена към центъра на окръжността (съответна на радиус).

Казаното по-горе е само пояснение към чертежите, които много по-ясно онагледяват и изясняват онова, което иначе трудно бихме си обяснили - както по време на игра, така и гледайки от страни. Това е опит за доизясняване на някои аспекти, който може би повече поставя въпроси, отколкото отговаря на тях, продължавайки дискусията за Паневритмията и най-вече следвайки стремежа тя да бъде все по-дълбоко и многостранно осмислена.

на „ръцете“, няма да е същото като това, което изминават „ръцете“ след спирането на „краката“. Това, разбира се, е немислимо - всички правят еднакъв брой крачки. Затова, когато всички се обръщат един към друг, пентаграмът трябва да се дооформи според както се вижда от фиг. 9 долу - „краката“ трябва да се

фиг. 10 е показано какво се случва при разгъването на пентаграма при по-малък кръг. Радиусите, маркиращи отделните етапи, образуват еднакви ъгли помежду си, което съответства на еднакъв брой крачки, но не изминават еднакви разстояния, (при стремежа да се спазва радиалната ориентация колкото по-навътре към центъра е дадена двойка, толкова по-малки крачки прави. Ако след спирането на „краката“ пентаграмът се разгъва по права линия, перпендикулярна на основата, която образуват спрелите крака, той ще се измества все по-навън от центъра). Така се получава фигура, доста различна от правилния пентаграм. За да се види по-ясно, тя е изнесена в умален вид от страни. На

Паневритмията представена като метод за разширяване на съзнанието

На 21-25 септември България беше домакин на 13-тата международна Конференция по Трансперсонална психология, която протече под мотото „Да обединим различията“. Участниците имаха шанса да се срещнат и да участват в семинарите и лекциите на едни от водещите имена от авангарда на съвременната психотерапия. Трансперсоналната психология има история от няколко десетилетия, която започва с работата и изследванията на Станислав Гроф през 60-те години на миналия век. Трансперсоналната школа си поставя задачата да интегрира и ангажира цялото съзнание на човека в процеса на неговото лечение и израстване. Като казваме цялото съзнание, разбираме както подсъзнателното, така и свръхсъзнателното, което няколко десетилетия чука на

вратата на официалната наука, но все още не е получило официална покана да „влезе“ и да заеме отреденото му място. Трансперсоналната психология смело експериментира с т.н. холотропни (т.е. цялостни, холистични) състояния на съзнанието, като по този начин хвърля мост между науката за душата (психологията) и духовно-религиозното и попълва липсващата част от пъзела на съвременния само-осъзнаващ се човек, който има желанието и амбицията да свърже отново науката и духовността в едно цяло.

Невъзможно е да се опише цялата програма на конференцията: участниците имаха възможността да изпитат въздействието на т.н. холотропно дишане, запазена марка на Станислав Гроф; да участват в шамански молитвени кръгове, водени от Стивън Шмиц; шаманско обертонно пеене „Звукът на Слънцето“, водено от Владислав Матренински; „Трансформиране на света чрез събуждане на съзнанието за глобалното сърце“ на Серж Бедингтън; да научат как се използват приказките в психотерапевтичната практика чрез Кристина Лукоф; да изпитат радостта от свободния танц като най-древна форма на терапия под ръководството на Мадлен Алгафари; да се докоснат до света на квантовата физика и връзката и с теориите за мозъка и съзнанието чрез Ян Пилоти; иновативните методи на „аквабрийтинг“ на д-р Мариян Господинов и Елена Евтимова - списъкът от 70-те участници е дълъг и интересен.

В тази изключително интензивна и интересна програма присъстваше и Паневритмията като метод за разширяване на съзнанието, която бе представена от Манол Смуков и Александър Стойчев. В тяхното семинарно занимание акцент беше поставен върху Паневритмията като средство за самопознание и себеизследване, както и разширяване на съзнанието чрез едновременното обхващане в полето на ума на политритмичността по време на самата практика. Участниците в семинара, които проявиха повече интерес, имаха възможност да играят всяка сутрин след изгрева на слънцето на зелената морава в парка на комплекс „Златни пясъци“. Малка група от братя и сестри от Варна и други градове се отзоваха на поканата и с желание и удоволствие демонстрираха сакралния танц на Братството. Като резултат се получи няколко много въздействащи Паневритмии, които оставиха ярка следа в съзнанието на чужденците, проявили кураж да играят с нас без предварителна подготовка.

Това, което направи впечатление на тези, които за пръв път се докосват до атмосферата, която царя сред пионерите на Трансперсоналната психология, е духът на иновативност, отвореност както към нови идеи и пространства в науката, така и към древните духовни традиции, ненаатрапчиво чувство на състрадание и загриженост за света, намиращ се в морална, духовна и икономическа криза, а от там и търсенето на начини за събуждане на глобалното

съзнание на човечеството, като единствен начин за излизане от незавидното положение, в което се намира съвременната култура като цяло.

Самият факт, че Паневритмията вече се приема сериозно като метод за трансформация на съзнанието в средите на професионалистите, които се занимават с лечение и личностна трансформация на човека, е повод за радост на всички, които вярват в този метод и полагат усилия за неговото утвърждаване сред научните среди и обществото.

Живко Стоилов

Поглед към живота на Братството в Пазарджик

от стр. 5

Във времето на нелегалност за духовната общност тайно се предават книгите с беседи от Учителя. Янко от Пазарджик - колоритна личност, точилар на ножове - крие ценните книги в кофа - отгоре слага зеленчуци и хляб. За този необикновен човек разказва Трендафила Балдевска: „Чуден беше този Янко! Не се променяше. Изглеждаше винаги на една възраст. Шокираше ме и твърдението на свекъра ми, тогава вече

целия крачол. Подписал да го пуснат от болницата, защото искали да му режат крака. - „Ще си накопая глина - девствена, зная къде има.“ - съобщава на разтревожените си приятели и си отива. - Не знаем къде да го търсим, нито къде живее, нито цялото му име, нито на колко години е. На другата вечер Янко пак с кофата пристига, сяда и си вдига крачол. Кракът му здрав, нормален! - „С този крак въртях точилото цял ден. Сменях парчетата с кашата

издаване на книга за него. Във връзка с това води кореспонденция с Индира Ганди. „Този прост работник със своята ерудиция имаше излъчване на професор“ - си спомнят симеоновските ни приятели Тренди и Ангел.

Владко, аптекаря, друга интересна личност в града, има богата езотерична библиотека, пише поезия, проза, драми, рисува миниатюри. „Тичаше да се култура и да работи за повдигане съзнанието на гражданите“ - споделя Трендафила.

Забележителен е и бай Иван, имал магазин за очила, но владее и лекуване с паса, излъчвал се през нощта да помага на болния, ако през деня не е могъл да му помогне. Убедително казвал: „На сън може да се включиш в работата на невидимите помагащи - стига да пожелаеш“.

През 1991 г.

се възстановява официалната дейност на Бялото братство в града. В Клуба на културните дейци Ина Дойнова, Йоана Стратева, д-р Илиан Стратев подпомагат учредяването на новата група, в която се включват и хора, практикуващи йога. През 1993 г. за пръв път пазарджикската общност се изкачва на Рилските езера по време на Лятната Школа. В края на 90-те години малкото верни последова-

тели играят Паневритмия в м. „Добра вода“, Родопите, на 12 км от Пазарджик, но през 2000-та година групата увеличава числеността си, увереността си и устрема си. На пролетното равенденствие през 2004 г., с подкрепата на пловдивската братска група, се завърта магическият кръг на Паневритмията в Пазарджик, на острова на р. Марица, там където са играли Паневритмия сестрите Доспевски. От 2008 г. Паневритмия се играе всеки ден рано сутрин. Песните на Учителя се разучават и пеят под акомпанимента на клавирият синтезатор на Томи. Словото на Учителя се изучава от няколко малки групи и индивидуално.

През последните години към братската общност с глям и ентузиазъм се включиха много млади хора, различни по образование и дарование: музиканти, художници, еколози, поети. Младешката група чете вече II г. на ООК и всеки петък разучава песни на Учителя с флейтата на Хриси. Организират се екскурзии в планината през всички сезони. Често се устремяваме и към любимия Мусала.

Първото дежурство на ЛДШ Рила през тази година и работата по списването на вестника обедини усилията ни. Отговорността към общата работа е силен ангажимент, изискващ най-доброто от всеки.

Погледнахме се през други очи. Това, което видяхме едни в други, отразявайки се, ще осмисляме и осъзнаваме още дълго.

Зорница Баракова

Докосване

Сълзите на дете от музика в душата породена - небето и земята в едно се слели. Безценен дар - за всичко, що сърцето ти излива в хармония на звуци полетели; сакрален миг - свещен, когато Сам Творецът благ с най-святата чистота в кристали бистри от очите на детето те поглежда.

Един ангел въздъхна и роди слънце, до него дойде друг - усмихна се и създаде вселена, долетя трети - започна игра на светлина и сенки. В техния танц Любовта беше закон, Радостта - правило, а Истината - връзка... Нишката, по която да си спомнат.

Настроение

В най-жълтото на сента, в прозрачната светлина на узрелия плод, в тихото и кротко прочистване на ненужното от дъжда - търпеливо измиваш до последно всички своеволия на лятото, в тайнствената прозрачност на мъглата, поемайки изобилието на цветовете в себе си, смирено тръгваме към най-бялото на душата си.

Христина Станоева

Редакцията на вестника се извинява за пропуснатото продължение на статията на Мария Славова „Животът като празник“ от брой 59/2011 г., което може да намерите в електронното издание на вестника на адрес <http://www.bialobratstvo.info>.

Всички публикации във вестника подлежат на редактиране. Организация и координация: Ивелина ЕЛМАЗОВА
Редактор: Соня МИТЕВА - 0897847649
За контакти: 0888228720, 0897847645;
5300, Габрово, ул. „Прохлада“ 11
e-mail: bratski_jivot@mail.bg цена: 0,70 лв.

Младешката група Пазарджик пред фонтана на остров „Свобода“ в река Марица, направен от Борис Николов през затворническия период

90-годишен, че когато се е женил, Янко изглеждал пак по същия начин - 40-50-годишен. Човек без възраст! А дали беше само човек?! Адепт!“ - възкликва тя. „Веднъж той пристигна вкъщи - продължава да си спомня Трендафила - и като седна, повдигна си крачол на панталона - тогава се носеха много широки, и какво да видим: кракът му беше черен на цвят - гангрена и толкова подут, че изпълваше

глина през нощта и - ето ме. Нося ви книга за лекуването с глина“.

Друг брат от Пазарджик е Бай Кольо - едър човек, с величествена осанка, обикновен работник в текстилния завод - женен за първата готвачка на вегетарианския ресторант в София. Той е експертант, в библиотеката си по онова време има всички издадени книги на Учителя. Събира материали за Борис Георгиев и спомага за

Този брой на вестник „Братски живот“ подготви за вас групата от Пазарджик